

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 6 липня 1985 року

№ 81 (3588).

Ціна 2 коп.

АВТОРИТЕТ
ПЕРВИННОЇ

Вагомість слова

ПРОХОДЯЧІ коридором приміщення ремонтних цехів Знаменського локомотивного депо, не можна не звернути увагу на «Комсомольський прожектор». З гордістю за трудові діла молодих робітників-комсомольців читаєш інформацію під рубрикою «На кого рівнятися». Відмінних успіхів у соціалістичному

робітників. Вони вчасно помітять недолік. Підкажуть. Допоможуть. Комсомольці первинної, яку очолює групкомсорг Василь Кондратьєв, активні в громадському житті, постійно йдуть в авангарді трудового суверенізму. Минулого року їхня праця була відзначена переходом Червоним прапором ЦК ЛКСМУ.

Хороші наслідки приносять наставництво. Добрим друзям молодих машиністів і помічників електровозів і тепловозів стали делегати XXV з'їзду КПРС.

ПО ПРАЦІ І ШАНУ

Змагання домогся комсомолець машиніст Петро Білоус. Добросовісна самовіддана праця принесла йому визнання, шану і повагу від колективу. Молодий машиніст — член бюро обкому комсомолу.

Нижче — пізніше молодого комуніста слюсаря автоматного цеху Сергія Федорова. Ударник комуністичної праці, член бюро міськомкому комсомолу, він високо тримає честь робітничої марки — вийшов переможцем у соціалістичному змаганні серед молодих робітників депо. А по праці, як говорять, і шана, Сергій удостоївся великої честі — взяв участь у XII Всесоюзному фестивалі молоді і студентів у Москві.

У комсомольській організації підприємства комуністичної праці понад 300 співачок. Серед них можна назвати десятки, сотні молодих робітників, котрі сміливо йдуть назустріч труднощам, з молодечим запалом, трудяться над виконанням завдань, накреслених партією. У колективі локомотивного депо, у відповідності із Законом про трудові колективи, ведеться активна робота по комуністичному вихованню трудящих і, зокрема, молоді. На це спрямована робота парткому, комітету комсомолу, зборів виробничих підрозділів. Особливо плідно працюють з молоддю: у колективі електромашинного цеху, який очолює комуніст Віктор Володимирович Остапов. Тут за кожним молодим робітником закріплюють наставників, за їхнім ростом і формуванням плідно стежать кадрові

Володимир Костинінович Жмур, делегат XXVI з'їзду Компартії України Володимир Миколайович Орленко, машиніст Вадим Павлович Рій та інші. З їхньої легкої руки десятки молодих помічників сьогодні вже самостійно водять поїзди, пересівши на праве крило локомотива.

Патхенні рішеннями квітневого (1985 р.) пленуму ЦК КПРС, по-ударному трудяться сьогодні локомотивні бригади комсомольсько-молодіжного колективу електровозної колонії імені XXV з'їзду КПРС, яку очолює машиніст-інструктор Михайло Андрійович Пфафенрот. Вони лише в першому кварталі цього року проведено 261 великоваговий поїзд, у яких додатково до технічної норми перевезено 163-245 тонн вантажів і зекономлено понад 45 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Колектив комсомольсько-молодіжної колонії імені 60-річчя ЛКСМУ провів 255 великовагових поїздів (понад норму перевезено 161 860 тонн вантажів) і зекономив понад 8 тисяч кіловат-годин електроенергії. Він вийшов переможцем в обласному соціалістичному змаганні.

Серед локомотивних бригад трудовою активністю відзначаються машиністи Євген Костів, Володимир Ваняєв, Олег Апанєв.

Комсомольці депо сповнені рішучості внести свій гідний вклад у виконання поставлених партією завдань, новими успіхами у праці зустріти XXVII з'їзд КПРС.

О. ГОЛСБОРОДЬКО.
м. Знаменка.

ПРАЦЮВАВ механізатором у третій тракторній. Очолував бригаду комсомолів, а цього року товариші обрали мене своїм ланковим. В цьому вбачаю, перш за все, вияв довіри товаришів по роботі.

У лютому цього року закінчив мій партійний кандидатський стаж. Коли колеги ще тільки порекомендували мене кандидатом у члени КПРС, зрозумів — «розкачування» (хоч, начебто, його було небагато) ніякого більшого повинно бути. Не повторювати загальної домишлі, а проте, зауважу — за час стажування, придивався ще пильнішим оком і помітив багато, що досі було для мене ніби прихованим.

Переконався: ще далеко не всі резерви перебувають у дії — і виробничі, і людські. Насамперед, вразила пасивність трудівників бригади у питаннях поліпшення умов праці й відпочинку. Спершу визначив коло проблем, над якими час було запрацювати в повну силу. Березень цього року став для мене знаменним, бо відтоді на грудях ношу партійний квиток. А це зобов'язує мене трудитися ще краще, продуктивніше.

Кожен з ланки погодився зі мною: мірилом ефективності роботи будь-кого з нас була й залишається високоякісна праця. З урахуванням, а точніше, із подоланням усіх труднощів і проблем. Молодий склад колективу

уже сам по собі передбачає між нами справді творчу атмосферу: якщо виникає якась непрості ситуація, вирішуємо не декларативно («ось тобі, Петре, від сих до сих — і не хочу чути нарікань»), а справді, як мені здається, по людськи, колегіально. Тому й не як мою власну примху, а як тимчасову необхідність було прийняти пропозицію працювати у пік посівної весь світловий день. А то й більше.

На ЮМЗ-6 напарником у мене Юрій Дорош. Він теж молодий комуніст, тож зайве казати — контакт між нами тісний не тільки на виробництві. Та ж комсомольська небайдужість до вірної ділянки роботи, помножена на партійну сувору принципи, очевидно, є секретом злагодженості наших спільних дій.

Було жарко у прямому розумінні під час посівної кампанії і нам. Вирішили машини заправляти прямо в полі. Адже хотіли виграти час. Посіяли соняшник і кукурудзу в найстиліші строки. Переборили всі труднощі. Бо то була наука становлення нас як справжніх господарів свого слова і своєї землі.

І ще таке: закінчували сіяти кукурудзу. Виявилась нестача мінеральних добрив. Усі машини (які використовуємо для підвезення необхідного) були задіяні на інших ділянках. Тож спочатку чекали на допомогу збоку.

Уявіть, що довелося вигадувати протягом тих двох годин вимушеного чекання! Врешті зрозумів, що все це може затягнутися надовго — сія за хоч і списаний, та все ж транспорт — трактор. І незабаром привезені добрива пішли в діло, темпи вдалось навести. То лиш один випадок, коли, гадаю, ініціатива і приклад керівника покликани зрушити новонароджені проблеми з «мертвої точки». Тепер працюємо на обробітку тих 172 гектарів посівної кукурудзи та 80 — соняшника. А проте ставлення до роботи, відрадно зауважити, не змінилося.

Можна вже тепер заводити мову про витік авторитету виробничого підрозділу, нашої ланки, зокрема. Здається, як мало треба від кожного — дав слова, тож дотримай його. Проте ще доводиться чути обурені вигук про застиглі «об'єктивні» причини зриву, а то й невиконання планових завдань. Це, гадаю, просто блаженське виправдання пасивності.

Ми дякуємо за уважне, хоч і вимогливе ставлення до нас із боку старших товаришів, комуністів. Користуючись нагодою, хотів би висловити вдячність за допомогу де словом, а де й ділом бригадиру тракторної А. П. Сновиді, керівникові рілочної бригади В. Ю. Семченку, головному інженерові господарства Анатолію Лановенку, головному агрономові П. П. Тищенку. І

найближчим нашим колегам і помічникам — слюсарю-наладчику А. П. Пітерину та комбайнеру з 20-річним стажем І. А. Крамару.

Нині розпочали капітальний ремонт бригадних приміщень. Тож у дощову днину ремонтники завжди розраховують і на допомогу нашу, механізаторів. Знаємо, що власний успіх визначить тільки відомий комплекс: спеціалісти — техніки — механізatori. Тому й не лишаємося осторонь проблем і турбот колег. Оновленою тракторна бригада являтиме собою і просторий будинок механізатора, і теплі бокси та ангари для техніки, і новий пункт ПЗМ. А ще для змистовного дозвілля трудівників бригади буде відкрито кімнату відпочинку.

Ясна річ, уже тепер готуємо техніку для збирання врожаю. Плануємо (вирішили всією ланкою) цього року зібрати не менше 100 центнерів з гектара кукурудзи — це й буде нашим трудовим рапортом наступному партійному форуму.

Ю. ПІДДУБНИЙ,
ланковий механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені Калініна, лауреат премії імені Ленінського комсомолу.
Новоархангельський район.

Олександр Денищук (на фото зліва) і Олександр Лазим не просто тезки. Одрозумів після закінчення школи обидва прийшли учнями на Світловодський завод залізобетонних виробів у ремонтно-механічний цех, де і набули спеціальності. Денищук — слюсар-ремонтник, Лазим — токаря. Звідси пішли в армію, а після служби знову повернулися на свій завод. А нещодавно у їхньому житті одночасно сталася важлива подія — обох Олександрів прийняли кандидатами в члени КПРС.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

«БОЛГАРІЯ — КРАЇНА ДРУЗІВ, КРАЇНА ТУРИЗМУ»

Під таким гаслом проходить фотовиставка в кінотеатрі «Комсомолець» обласного центру, влаштована болгарською асоціацією по туризму і відпочинку.

Відкриваючи виставку, представник асоціації На-

йотов Драган Бонев сказав:

— Ми раді, що нам дозволено побувати у вашому місті, сердечно вітаємо за теплий прийом, надано нам можливість познайомити кировоградців з нашою сонячною країною. Туризм для

нас — символ миру. Число тих, хто хоче познайомитися з Болгарією, з року в рік росте. Зараз ця цифра сягає 6 мільйонів на рік. Серед гостей Болгарії радянський турист — турист номер один.

Після відкриття виставки гості — Панайотов Драган

Бонев, співробітник асоціації Маликов Симон Петров, завідувач відділом центру туристичної пропаганди і реклами Огнян Галабов — влаштували прес конференцію, на якій розповіли про організацію туризму в Болгарії, визначні історичні архітектурні, культурні пам'ятки цієї сонячної країни.

Говорили й про розширення поїздок. Зокрема, число радянських туристів, поїтих з України, постійно зростає. Почали організовуватися екскурсії за професійними інтересами. Поки що у такі поїздки відправляються головним чином, працівники сільськогосподарства. Невдовзі змо-

гут. Бувають у своїх болгарських колег представники інших професій.

Гості з Болгарії побували також у Світловодську, де влаштували акторину на краще знайомство Народної Республіки Болгарії. Переможці і будуть власниками туристичних путівок у сонячну країну.

К. ПІДЛІСНИЙ.

ФЕСТИВАЛЬНА ОРБИТА

ТІХІ вечірні розмови у світлічній настроях на романтичний лад, змушували очікувати довго-довго лежати із широко розплющеними від вражень очима. Так пригадується йому й тепер. Коли прожито ще зовсім мало, але коли за плечима вже і школа, й армія, і п'ять років роботи... «Піра» у мисливця Валентина Рижова не як у порятунку від нинішніх турбот і проблем — просто по-людськи цікаво та все відтворювати у пам'яті, розкошувати тодішню безтурботність й необов'язковою силою твоїх сил і вчинків. Бо тепер як не просто уявити себе остеронь усіх справ, якими доводиться займатися, і як молодому комуністу, і як члену комітету комсомолу об'єднання «Олександрівців», і як членові бюро міського комсомолу, і як депутату міської Ради народних депутатів...

Ні, не казати, що «любов до праці у вуглерозі зародилася зі шкільної лави». Може бути якраз навпаки. Воно відомо: батьки наші від щирого серця зичать дітям своїм і щастя, і добра, і добрих товаришів. І — не без того — спокійного розміреного прилежності в труді. А за 33 роки роботи на підприємстві добре пізнала його мама і віднолення, і проблеми трудової діяльності. Тоді ветеран електрослюсар транспортно-відвального мосту Марія Іллівна Рижова, власне, особисто і не намовляла сина прийти працювати саме на вуглероз. Пропонувала самому зробити вибір. Але просила вирішити, добре все зваживши.

ВБОЛІВАТИМУТЬ І В «ТИНДІ»

І юнак вирішив. 1978 року закінчив Димитровську чотирнадцяту десятирічку, призвали до армії, відслужив і, повідомивши рідних, з 1 січня наступного року прийшов у відділ кадрів об'єднання. «Направте на вуглероз!» «Верболозівський», — попросив. І прохання виконали, бо тоді нестача робочих рук відчувалася особливо гостро.

«ВІСІМКА» ЗАДАЄ ТОН

Це тепер його ЕКГ-4,6 Б № 8 вписано дає нові й нові кубометри породи зеру плану. А тоді, чотири роки тому, все тільки закладалося. Права після закінчення курсів були в кишені, теоретичні знання — у голові, однак, як і ведеться, у командира «вісімки» Віктора Івановича Бараника було багато претензій до помічника В. Рижова. Та не було між ними начальницького поприкування й затаєної образи підлеглого. Стосунки між машиністом і учнем склалися діловими. Не ображався на зауваження — правда очі не колола. Хоч і кузови «БілАЗів» завантажували попервах односторонньо, і темп роботи був низький. Та тим приємнішими стали досить швидко (експресс) минула за якийсь місяць перші схвальні слова наставника. Потім В. І. Бараник став бригадиром екскаватора, замінивши на його посаді кавалера орденів Леніна Бориса Петровича Четвертака. Вакансію машиніста на «вісімці» серед інших (була конкуренція) одразу й замінив вчорашній помічник машиніста Валентин Рижов. І — почав рахувати питання й проблеми, котрі для нього з «шпичкої сходили» не відвалилися тоді аж такими серйозними.

Із Четвертаком бригада «брала», як каже Рижов, і випели, і дипломи — успішна робота, ясна річ, не могла не захоплюватися. Але коли пішли зриси і простої, зникло бажання озиратися на барвисті відзнаки ударного труда, зате з'явилася необхідність багато в чому розібратися. Питав себе, а потім і керівництво — чому доводилося годинами стояти? Чому раптом серед робочого дня зникав струм, і ні з кого було спитати про

причину? Чому замість оптичних машин до екскаватора під'їжджало 20, а то й менше самоскидів?..

АПЕТИТ ПОРОДЖУЄ... НЕВДАЧА

Машини люблять підхід. Не тільки тут, у кар'єрі. Ще на

збиральному майданчику заводу. Тому Валентин категоричний — майстерність — майстерністю, та коли наладка вже готового екскаватора зроблена, м'яко кажучи, лівою рукою, класність машиніста не виринуть. Тут отого достатнього часу, що має наладчик, аби не чекати щоміни від напарника скрушених жестів: «Знову генератор...» — немає. Не вискачає і щоміни ревізії (за ним закріплені, зокрема, ходова частина, електросистема), і періодичних ремонтів. Екскаватор довго, хоч і вимушено, стояти просто не може. Контакти через майстра зміни з колегами та автоколоною (якщо звідти немає машини) мало-ефективні — де взяти те, чого немає... Звідси зникає смак роботи «на всі сто»...

Чому, наче свято, коли, діловитого сонця на підйомі, до «торця» з екскаватором сунуть усі потрібні «БілАЗи»? Чому снігом є кожен недосвідчений день? Чому зима крадія літа, тим наче, осені? Відповідь універсальна на всі три і більше питань: бо тоді працювати краще.

Минулого року вуглерозів за виконання планових завдань отримав перехідний Червоний прапор Міністерства вугільної промисловості СРСР та ВЦРПС. Прапор поки що у переможця, однак, чи надійна його прописка? Під кінець року обіймають тут нові екскаватори ЕКГ-81, хотів би потрапити за важелі одного з них і Валентин. Примарні ноки що 3 тисячі кубометрів на шодень у кращих умовах стали б високою, та все ж порогом — у цьому Рижов не сумнівається. Не досить поки що й сорокатонних самоскидів. Не відмовилися б і від бульдозерів — адже видобуток вугілля, як відомо, у прямій залежності від розкриття екскаваторниками та бульдозеристами площі.

РОЗПОВІДАЄМО ПРО ДЕЛЕГАТА

Завершальний рік одинадцятирічної історії волі хочуть відзначити ще кращими здобутками у праці.

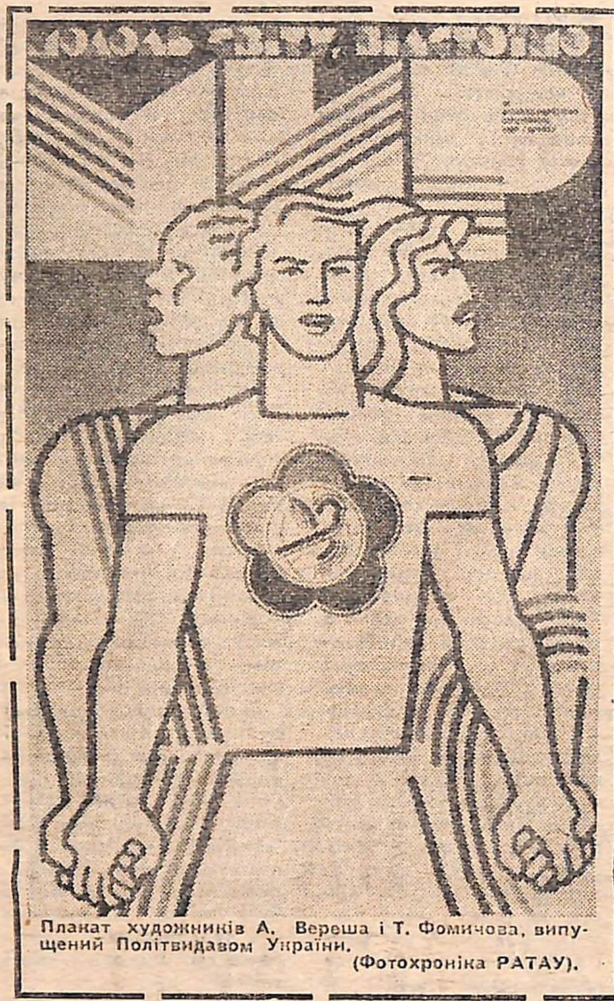
ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ НА ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Робота для Валентина — багато, та не все. Щодня після зміни, знає, відома дуже чекають стомленого тата мама Людмила із майже трирічною донькою Наталією. Трикімнатна квартира, яку мають у 9-поверховому будинку мікрорайону «Південний», щоразу сповнюється радісною балаканиною доньки й найменшої медички, котра обов'язково першою кинеється йому на шию. І почне дуже серйозну розмову про те, яку нову букву вона вже знає чи яку нову пірничку назвала її мама. Що є краще за цей милій домашній зашумі?

До мікрорайону майже вслід за дочкою із зятем та онукою переїхала і теща. Не хоче бути від них далеко, бо добре живуть їм разом.

Незабаром Валентин поїде у Москву. Він — делегат XII Всесоюзного фестивалю молоді і студентів, Турбот, доручень, напутів... І всі разом дома виглядатимуть його приїзду. Бо мають відзначити ювілей: 25 серпня 1960 року виповниться двадцять п'ять років. Ого буде радість до його професійного свята — День шахтаря цього року випадає на 25! Можливо, так саморадитиме він і «старому» доньчиному віршику («Віршили Мишку на полях...»), але все ж «спочастують» його і новим, про Ташу, котра го-лосно плаче. «Тинди» (так звуть район «Південний» у місті) у Москві такою буде за що згадувати не раз... І КУЦЕНКО.

м. Олександрія.

Планет художників А. Вереша і Т. Фомічова, випущений Політвидавком України. (Фотохроніка РАТАУ).

РЕПОРТЕР

«ВІДДАТИ ДИТИНІ СЕРЦЕ СВОЄ»

— говорив наш земляк, видатний педагог В. О. Сухомлинський, — можуть лише ті, які всім серцем люблять дітей». Цю мудрість підтвердив заключний етап обласного конкурсу серед працівників дошкільних закладів «Кращий за професією», який відбувся в приміщенні обласної філармонії. 14 учасниць — переможців районних і міських конкурсів — виборювали право

називатися умілішою, винахідливішою, кмітливою. А такою без любові до малечі не станеш.

Оргкомітет продумав 10 видів конкурсів, серед яких «Реконструкція школи в дії», підготовка дітей-шестиліток до навчання в школі, «Яким позинен бути одяг вихователя?». Неабиякий хист і вміння показали учасники при виконанні завдань конкурсів по виготовленню дидактичної іграшки для дітей ясельного віку. Взагалі конкурсна програма була побудована так, щоб теоретичний матеріал тісно пов'язувався з практичною діяльністю учасниць.

Переможцями стали С. О. Жукіна з Ленінського району м. Кіровограда, К. В. Онощенко з м. Знаменки, М. Г. Гречко з Олександрійського району.

В. МОСКАЛЕНКО.

ЕКСПОЗИЦІЯ ЗБАГАТИЛАСЯ

Народний краєзнавчий музей села Підданського Новоархангельського району поповнився цікавими експонатами — мундиром і шаблею генерала І. М. Музиченка, командуючого армією під час оборони області від фашистів. На шаблі вигравіюваний дарчий напис «Від народу Чечні» — у громадянську генерал воював на Кавка-

зі. Експонати передали рідні полководця при сприянні поета Євгена Долматовського котрий у Велику Вітчизняну війну визволяв наш край від гітлерівських загартників.

Г. КОГАН, в. о. завідувачого відділом радянського суспільства обласного краєзнавчого музею.

ТРУДНОЩІ СТВОРЮЄМО САМІ?

Я КІСТЬ, якісна робота. Поняття прямо пов'язані, скажімо, зі сферою матеріального виробництва. Тут ми з вами маємо нагоду виявити, наскільки суцільно ставиться до своєї роботи хлібороб, швачка, металург, контролер ВТК врешті-решт. Разом з тим, чим пояснити той факт, що пасивність, безініціативність, безвідповідальність роботи в «нематеріальній» сфері часто сприймаємо у кращому випадку досить нейтрально? Хотілося б з точки зору людини, яка має справу з подібним, поміркувати про це вголос.

Хто такий сьогоднішній молодий лектор? Це переважно людина, для якої виступи перед слухачами аудиторією є громадським дорученням. Можливо, уже саме тут криється першопричина часто «половинчастого» ставлення до довіреної справи? Якщо в районі і є штатні лектори, то вони займають цим безпосередньо — працюють в апараті районної ради товариства «Знання». І лиш як про поодинокі винятки знаємо буквально самовіддану

лекторську роботу ентузіастів-аматорів.

Чому так? Гадано, витоки треба шукати не стільки в об'єктивних чинниках, як в суб'єктивних. Я з недавнього пір очолюю районний спорткомітет. З минулої ж комсомольської звітно-виборної кампанії став пропагандистом районної школи комсомольського політнавчання та членом лекторської групи РК ЛКСМУ. Не скажу, що ці доручення були для мене незайманою цариною. Ще директором Іванівської восьмирічки (працював там до приїзду в Петрозе) читав лекції своїм учням, жителям села. Тож мав уявлення і про її смаки. Та й готуватися поспражньому навчився вже там. Однак і на нинішньому місці роботи набувати потрібного досвіду продовжував постійно.

Відчутно помагає мені лектор райради товариства «Знання» Т. М. Горбанець. А з допомогою курсів підвищення кваліфікації, семінарів тощо удосконалюю методичні знання лиш по лінії райкому партії. Райком комсомолу в цьому питанні пасивний.

До «внутрішніх хвороб», очевидно, слід віднести й організаційні моменти. Проблеми тут виникають і, мабуть, будуть виникати доти, доки не виробимо чіткої системи насамперед у плануванні. Так, із прикриття маю зазначити, що слабкою стороною було й залишається питання із поповненням рядів лекторів. Власне, почати тут варто з того, що у складі лекторської групи райкому із шістьох членів троє — працівники райкому. Про громадський актив лекторів на місцях мови не починаю, бо його просто немає. Тому й покладаємося тільки на власні сили...

Та що гозорити про те, якщо доводиться з подивом констатувати, що плану роботи лекторської групи райкому ще немає. Власне, про зміст, час та місце цієї лекції я, як очевидно, й інші товариші, дізнаюся не із заздалегідь розробленого плану, а від Ніни Шулимової, голови лекторської групи, особисто. Зрозуміло, це вносить певні організаційні незручності.

З початку року ми прочитали дев'ять лекцій. Це, власне, фіксується у «Журналі обліку роботи лекторської групи». А от чомусь у цьому році зовсім не практикується така вже звична форма контролю і звітності, як

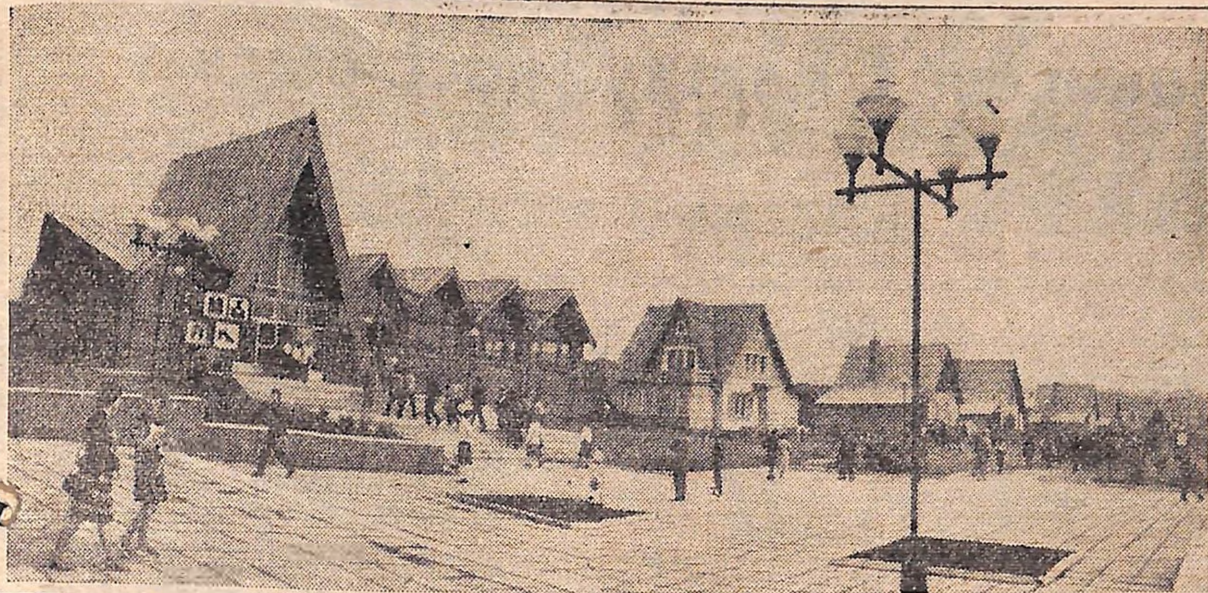
путівки. А вони позинні бути. Там конкретно зазначається, що, де й коли діється. Врешті-решт офіційна особа, яка підписує лекторів цю путівку, висловлює за бажанням і зауваження, і пропозиції. Набагато коротшим був би шлях між пропозицією та її опрацюванням, аби той чи інший лектор вчасно дізнавався, що слухачів аудиторія охоче слухає лекції на міжнародні та економічні теми тощо.

Критерій у нас завжди один — високий рівень кваліфікації. З цим же не все у нас гаразд. Тоді сама собою зникає проблема «престижності» чи «непрестижності» того чи іншого лектора. Судить самі — неважко «свій» лектор не зможе зацікавити слухачів тим же, що й прийжджний? Ламаймо стереотипи!

Так, багато ще знаків питання ставимо ми самим собі, перш ніж це зроблять нам слухачі. Зі сказаного виникає те коло проблем, над якими вирішила працювати в цілому ще молода лекторська група райкому. Уважніше ставлення до цієї ж пероатестації, атестації нових членів, впеанений, допоможе вирівняти стиль нашої роботи і підняти її на якісно вищу сходинку.

П. ШВЕЦЬ, член лекторської групи Петрівського райкому ЛКСМУ.

ЛЕКЦІЯ ПРОПАГАНДА

СЬОГОДНІ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ КООПЕРАЦІЇ

Московська область. Особлива увага тут надається турботі про трудівників села, забезпеченню їх усім необхідним для праці і відпочинку. На початку Радгоспної вулиці в Нових Підосинках розташований магазин кооперативної торгівлі, де можна купити товари щоденного запиту — одяг, взуття, господарські товари, тканини, галантерею.

На знімку: магазин споживчої кооперації на центральній садибі радгоспу «Борець».

Фото Н. АКИМОВА, В. ЄГОРОВА.

Фотокорінька ТАРС.

КОНСУЛЬТПУНКТ «ВІТРИЛ»

ПРОФЕСІЯ, ЩО ДО ДУШІ...

У розпалі — літо. Для одних школярів воно припало до довгожданню канікул, для інших стало гарячою напруженою порогою вступу до вищих чи середніх спеціальних навчальних закладів. І хоча у «Вітрилі» канікул теж, листів до його консультантів надходить, як і раніше, багато.

Н. Саволан із Нової Праги Олександрійського району цікавиться спеціальністю вулканолога.

Радимо вступити до Івано-Франківського інституту нафти і газу та Дніпропетровського гірничого інституту.

«Мені подобається грати в духовому оркестрі. Куди мені вступити вступити?» — запитує В. Човпан із Маловисіцького району.

Вступай до Кіровоградського музичного училища (вул. Леніна, 10).

С. Таракій із Добровеличківського та І. Каменченко із Новгородківського районів хочуть пов'язати своє життя із морем і просять повідомити адреси морехідних училищ.

270028, м. Одеса-28, вул. Мечникова, 130, 325025, м. Херсон-25, вул. Леніна, 35.

«Прошу надрукувати адреси навчальних закладів текстильної промисловості в Херсоні та Ровно», — просить В. Ципан із Новгородківського району.

265013, м. Ровно-13, вул. Литовська, 53; 325028, м. Херсон-28, вул. І. Кулиша, 130.

С. Головка із Доброго Вільшанського району давно обрав для себе професію — викладача правих дорожнього руху, — але не знає, де набути такої спеціальності.

Вступай, Сергію, до Київського автодорожного інституту на інженерно-економічний факультет (252010, м. Київ-10, вул. Суворова, 1).

Д. Юркова з Олександрії запитує про фах оператора електронно-обчислювальних машин.

Обласний навчальний комбінат управління підготовки кадрів ЦСУ УРСР готує таких спеціалістів. Строк навчання — 5 місяців. Приймають осіб, що мають середню освіту. Навчання платне.

Адреса: 316050, м. Кіровоград, вул. Плетеня, 12.

Під час прес-конференції журналістів «Молодого комунара» з учасниками свята газети в День радянської молоді ми отримали кілька запитань, в яких наші читачі з тривогою відзначають, що ще не всюди створені умови для занять фізкультурою і спортом: «Чому в Кіровограді не обладнують стежок здоров'я?», «Чому в парках культури і відпочинку відсутні спортивні майданчики?», «Як правильно визначитись, щоб по-справжньому займатися фізкультурою?», «Надворі літо, а стадіони у нас пустують. Чия в цьому вина?».

Завітавши в облспорткомітет, я зустрівся з фізкультурними активістами, що працюють на місцях — тренером спортклубу «Зірка» В. Іванцем, інструктором по спорту — колгоспу «Україна» Знам'янського району О. Харлановою, колгоспу «Победа» Маловисіцького району В. Петраченком, тресту «Кіровоградськбуд» О. Бойком, вчителем фізкультури Гривівської середньої школи Знам'янського району В. Андріяшином і попросив дати відповідь на ці запитання, поділитися думками з приводу того, що ж заважає по-справжньому налагодити спортивно-масову і оздоровчу роботу в місті і селі.

В. ІВАНЕЦЬ: Передусім скажу про деяких своїх вихованців, яких я треную в легкоатлетичній секції. Серед лідерів — робітник чавуноливарного заводу Павло Армашов та студентка інституту сільськогосподарського машинобудування Тетяна Соломаха. Під час тренувань вони розраховують кожну хвилину, аби наростити напругу, поліпшити свій результат. Тож ці спортсмени часто стають призерами змагань обласного і республіканського масштабу. Що не вистачає для того, щоб наші легкоатлети всією командою взяли висоти, порівнявшись з провідними спортсменами республіки? В першу чергу слід подбати про зразкову спортивну базу. У нас ще немає легкоатлетичного манежу. А на стадіоні не можна провести спартакіадних змагань за всією легкоатлетичною програмою.

Щодо оздоровчого бігу. Ранками я часто бачу, як на стадіон спортклубу «Зірка» приходять літні люди. Серед них — Герой Радянського Союзу Григорій Васильович Балицький — колишній партизанський командир, великий ентузіст і пропагандист фізкультури та спорту. З ним ще більше двадцяти пенсіонерів, що займаються оздоровчим бігом, ранковою гімнастикою. Але з них, на жаль, не беруть приклад молоді. На стадіоні також бачу робітників «Червоної зірки» Миколу Колісниченка, колективні бригади Віктора Іванченка та Олексія Полова. Перший тренується щодня по кілька годин, а колективні бригади перед змаганнями. Це поки що не називає масовістю. Але чому кожна молода людина, що живе неподалік нашого стадіону, не зійде на бігову дорожку аранції чи ввечері?

Прикро стає, коли бачиш, як у вихідні дні вулицями, у скверах блукають юнаки і дівчата і не знають куди себе діти від нудьги. Їх навіть не цікавлять афіші, які повідомляють про спортивні змагання. Тож на стадіоні крім учасників турнірів нікого немає. Хто у цьому винен? Та передусім вони самі, ці байдужі до свого здоров'я молоді люди.

З. АНДРІЯШИН: Згоден, байдужі. Але таких треба зацікавити. Бо немає людей, котрих не забила б краса. Як це зробити? По-перше, думаю, спортивний комплекс треба обладнати по-святковому — щоб тут було багато світла, веселкових барв. Щоб горіло табло, щоб лунала гарна заклинка музика. Наші ж композитори створили стільки прекрасних спортивних маршів, пісень на спортивну тематику. По-друге, самі змагання треба проводити не заради того, щоб поставити «галочку» в протокол — захід проведено. Найкраще зацікавить і покличе за собою висококласний спортсмен своїм ви-

ХТО СЬОГОДНІ НА СТАРТІ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

соким устремлінням, найкраще захопить цікава гра.

О. ХАРЛАНОВА: То добре, коли в селі є типовий стадіон. Тут і спортивне свято влаштуєш, і одночасно можуть тренуватись кілька секцій. Однак спортивні майданчики мають бути безпосередньо там, де працюють люди — на польовому стані тракторної бригади, у гвардійському містечку, відділках. У нашому селі, скажімо, ми обладнали такі спортивні бази. І активність фізкультурників одразу підвищилась. Майже вдвічі збільшилось тих, хто регулярно займається різними видами спорту. Сільські трудівники почали виходити на старті цілими сім'ями. Безперечно, багато в цьому допомогло те, що ідеологічний актив села Дмитрівки вміло налагодив пропаганду фізкультури і спорту — провозив ввечері спортивної слави, показові виступи кращих спортсменів, лекції, бесіди, кіновечори на спортивну тематику.

В. ПЕТРАЧЕНКО: І я за те, щоб будувати типові спортивні бази. Але й на звичайних, простих можна набратись бадьорості. Не треба бетонувати споруд, щоб взяти участь в кросі, туристичному поході, щоб скласти норматив ГПО. На звичайному майданчику в сільському парку, біля клубу. Тільки треба встановити нестандартне обладнання. Але не чекати ж, поки це зробить сусід чи керівник господарства. Самим — для себе. І для своїх односельців.

О. БОЙКО: У газеті «Молодий комунар» не раз уже писалось про те, що в мікрорайонах Кіровограда не будують спортивних майданчиків. Відсутні вони біля багатьох гуртожитків, в парках. Це так. Але чому у ці літні дні не видно нікого на шкільних

спортивних базах! Наприклад, зразкові спортивні комплекси є в школах №№ 19, 13. Однак ранками, ввечері, у недільні дні там дуже мало фізкультурників — закінчився навчальний рік і настанала перерва. А потім у вересні, коли почнеться традиційний Тиждень оздоровчого бігу, десятки хлопців і дівчат сходять з дистанції на першому ж етапі. Бо не тренувались, тож бракуватиме сил, витривалості.

Про біг розмові загалом. А ось клубів побителів бігу в мікрорайоні досі не створено. Це просто неможливо: на перший погляд досить серйозно міркують про організацію таких клубів, пишуть папери, звітують, беруть зобов'язання, а потім забувають про цю корисну справу.

Інший варіант. Обладнання «стежок бадьорості» у парках і скверах, в нових мікрорайонах міста, на найбільших стадіонах, біля туристичних баз, в піонерських таборах. Знову лише розмови. І тільки світловодці почали розв'язувати цю проблему. Я бачив: «стежки» будують там добротно і красиво. Тож і людей там немало.

КОР.: Хто ж винен в тому, що в справі масовості оздоровчої роботи далі банально не пішли?

В. ІВАНЕЦЬ: Часто критикують обласний, районний, міський спорткомітети, райкоми і міськкоми комсомолу. Правильно критикують: немає спільності, належного контакту в їх діяльності в одному напрямі — активізації спортивно-масової роботи. Але ж відсутня ініціатива інших ланок — заводського комсомолу, комсомольської групи, профорга, інструктора по спорту, ради колективу фізкультури. Спробуйте тепер знайти комісію з комплексу ГПО, яка б працювала належним чином. Якщо є такі, узагальніть їх досвід на сторінках газети. І неодмінно напишіть про таких ентузіастів, як Григорій Васильович Балицький. Ніхто ж його не змушує, не агітує. А зін щоранку на стадіоні.

В. ПЕТРАЧЕНКО: Дивно, коли молоді люди, котра закінчила десятирічку чи профтехучилище, треба доводити: спорт — це дуже корисно. І не поважаю таких, хто говорить: «Ніколи мені складати нормативи ГПО — робота, сім'я, навчання, відпочинок, інші клопоти». А хіба хтось з нас більше зайнятий, ніж академік Амосов? Ця велика людина рятує життя сотням, лише книги, вчить молодих медиків. Але жодного дня без спорту у неї немає.

В. АНДРІЯШИН: Важливо так: якщо молода людина цурається спорту, то вона просто обкрадає сама себе. І дуже добре, що тепер дають рішучу відсіч таким просям, як пияцтво. Це ж яка ганьба: ще донедавна в «забігайліках» було сотні молодих людей, а на стадіоні — одиниці!

В. ІВАНЕЦЬ: Отож треба самим поспішати з спортзал і вести з собою товариша по роботі, односельця, сусіда. І тоді не називатимуть ось таких, як Бойко чи Колісниченко диваками. Так, так, вони біжать вулицею, а дехто оглядається і говорить: «Чудні хлопці». А тих, хто стовбичить біля винного магазину, нерідко просто не помічають.

Останні слова — фахівці, тренери, який виховав десятки висококласних спортсменів. А яка думка з цього приводу комсорга, профорга, фізорга?

М. ШЕШУК.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА.

Вихованка гайворонського тренера М. В. Самборського Галина Котова завоювала дві золоті на-

городи на першості центральної ради ДСТ «Урожай», фінішувавши першою на дистанціях 800 і 1500 метрів. Її включено до складу збірної команди товариства, яка виступатиме на всесоюзній першості юніорів з легкої атлетики.

СТЕНДОВА СТІЛЬБА. Як відомо, збірна обра-

ди «Колоса» здобула переконливу перемогу на республіканських сільських спортивних іграх. І ось у Чельабінську закінчилися всесоюзні сільські спортивні ігри з цього випуску спорту. Українські спортсмени тут посіли четверте командне місце. Серед десяти членів збірної республіки — 9 вихован-

ців кіровоградського тренера І. К. Вільного. На трапезі стелі кандидат у майстри спорту Дмитро Бондаренко набрав 139 очок із 150 можливих і став бронзовим призером. А майстер спорту Маргарита Зайд у цьому виді програми була четвертою (175 з 200). На круглому стелі май-

стер спорту Сергій Смирнов вийшов на п'яте місце (187 очок з 200).

ФУТБОЛ. Збірна Ульяновського району у Далнинській виїжджала у містечках спортсменів фінальний матч першості об'єднаної «Колоса» за програмою сільських спортивних ігор (1:0) і стала чемпіоном області.

Мірошникові Омельку наснилось...

Зайшов він в пообідню пору 28 червня у закусовий поряд з універмагом «Ювілейний». Попросив два варених яйця, салат з огірків, шматочок хліба...

— Хліба нема й не буває, ми не їдальня! — повідомила продавець. — У нас є своя випічка, котлети в тісті.

Взяв. Перше яйце примушувало зітхнути з приводу руйнівної дії часу — щоб так позеленіти, треба не менше року вилежуватися під сонцем. Але й зітхнути без протипаза було неможливо. І письмово засвідчити свої труднощі з обідом не вдалося — випірилася з кухонних глибин жінка в білому халаті і відрубала, що не дозво-

лиль «усяким» бруднити книгу скарг, де одні подяки.

— Привозять нам такі яйця, — жалібно скрикнула продавець.

«Привозять нам такі!» — о, як би хотіла вона сказати так і про котлети в тісті, але було пізно — пропонувала ж їх як «свої».

Це був унікальний продукт. Де він, скульптор? Кращого матеріалу для своїх робіт, ніж вміст котлет у згаданій закусовій, ви не знайдете ніде! М'ясо у пальцях в секунду набирало найвишадливіших форм, хутко перетворюючись у прозаїчне тісто. Олія в салаті нагадувала машинне масло, а ог на оні кухарі чомусь не зeko-

номіли — за міцністю це була чистісінька есенція. У закусовій антисанітарія. Край у залі був обмотаний брудним ганчір'ям, та все одно протікав. На підлозі — калюжа.

Та жінка зрештою грубо відповіла, що вона старший повар і що це під її керівництвом готуються сграви. Більше нічого від неї почути не вдалося. Продавці морозива сказали, що шефом на кухні Зінаїда Гнатівна Козька. Та, може, це така правда, як і те, що котлета в закусовій з м'ясом... Дивний сон. І чи сон це, допоможе з'ясувати мірошнику Омельку керівництво комбінату громадського харчування Кіровоградського району обласного центру.

З МІШКА ГУМОРЕСОК

СИТУАЦІЯ

отак ситуація деє з рік тому, то Семен, не роздумуючи, віддав би пас партнерові. Але не тепер. Тепер мусив думати.

«Що ж робити?» — гадав. Справа в тому, що зустрічалися «Політехнік» та «Ротор». Семен був студентом і виступав за «Політехнік», але через місяць після захисту диплома збирався йти працювати на «Ротор».

Віддаси м'яч партнерові і — не бачити тобі, голубе, двокімнатної квартири, обіцяної на заводі, а не віддаси партнерові — захист диплома буде під загрозою.

Петьку атакували вже троє захисників «Ротора». Щоб не осоромитися, він вирішив не поспішати. Дотепним фінтом обіграв суперників. Кілька секунд можна було поміркувати над ситуацією. Але тільки Семенові здалося, що рішення знайдено, як просто перед ним знову, мов із землі, вирости гравці «Ротора». І все спочатку...

Та ось Петьку опинився віч-на-віч з воротарем «Ротора». Він хотів поцілити в правий нижній кут, але в його душі щось відчайдушно скрикнуло: «Двокімнатна!» Семен стрімко розвернувся й повів до воріт «Політехніки». Не встиг дістатися штрафного майданчика, як з трибуни на бігову доріжку вискочив якийсь чоловік. Мимохід зиркнувши у його бік, Семен впізнав декана...

Довелось ґрунтовно розташуватися у центрі поля. Пересуваючись з одного фланга на інший, він обіграв усіх футболістів...

Невідомо чим би це скінчилось, якби не пролунав фінальний свисток. Трибуни ревіли, а Семен Петьку розгублено йшов до роздягальні. «Що тепер буде?» — стукало в скронях. Раптом його гукнув якийсь чоловік. «Все, — подумав Семен. — Комусь не догодив. І хотів похмуро опустити голову, як чоловік привітно усміхнувся і подав руку:

— Дозвольте представитись — я старший тренер з команди вищої ліги...

О. ПЕРЛЮК.

БАЛЕРИНА

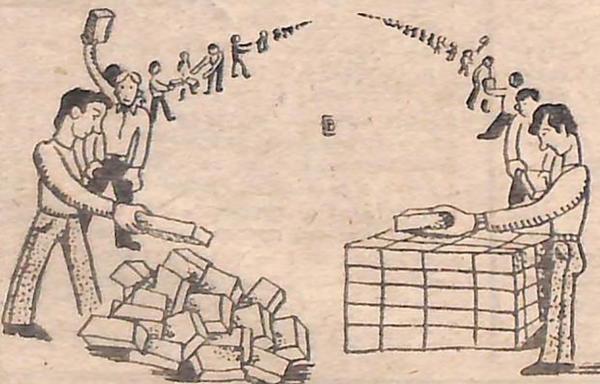
Подивився раз Гаврило
Фільм про балерину
І подумав «От де сила!
Це б тану дружину!»

Щоб навшпиньки біля мене
Цілий день ходила!
Не життя, а рай, напевне,
Був би у Гаврила».

ШЕПНУЛА

Батькам своїм
Гукає син Тиміш:
— Несіть сюди книжки мої
скоріш!
Почувши це,
Шепнула батьку мати:

— Людьми, напевне,
буде нерувати.
Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

БЕЗ СЛІВ.

Мал. В. ГОРДИЙЧЕНКА.

ЛІСОВА ПОШТА

КАЗКА-ЖАРТ

Раз на збори зібралися звірі.

— В нас у кожного гарна квартира, лісові зори в кольорі маєм, «Соснодубу планету» читаєм.

Та живуть у сусідньому лісі мої друзі — Потап і Марися.

І про них я нічого не знаю, все тому, що в нас пошти немає, — так Ведмідь почав річ із колоди при усім лісодубім народі.

— Я підтримую думку! Так-так! — обізвався на це враз Іжак.

— Треба пошту вже мати давно, а ще й клуб, щоб крутити кіно! — затріщали разом три Сороки.

Тоді б менше й ми мали мороки. Бо тепер тільки ми всякі вісті можемо лісу всьому розповісти!

Дуже клопіт для нас це важкий, терпунуть наші давно язички.

— Я підтримую думку! Так-так! — знов з пеньки обізвався Іжак.

— Ще у кого які пропозиції? — І собі мовить слово Лисиця.

Що, нема? Тоді думка є ловка:

завом пошти призначити Вовка.

— Не підє! — заперечив Орел.

Він зазнався. Хвалько, пустомел.

Краще б Горлиці це доручили, Вовк загубить важливе це діло.

— Я підтримую думку! Так-так! — на пеньку аж підскакнув Іжак.

— Не годиться! — сказала Куніця.

Ця посада, скажу, не для птиці.

Тут солідність потрібна, охайність.

Пропоную Ведмеда Михайла.

— Він же в нас бригадир! Що ви, друзі!

Може краще доручим Папузі?

— Ні, Лисиці! Вороні! Оленю! Горобцю! Краще Жабі зеленій!

— Я підтримую думку! Так-так! — обзивався щоразу Іжак.

Сперечались до самої ночі, і ніхто поступитись не хоче.

Ось тому в Лісодубії й досі три Сороки новини розносять.

Не в сумках у поштарських, а так — на невтомних своїх язиках.

Юрій ДМИТРЕНКО.

ПОВЧАЛЬНИЙ УРОК

РЕШЕТО

Коли Петрусь ще був малим,
Татусь із мамою повчали:

— Своїм ти не ділиш ні з ким!
Щоб не було самому мало.

Копійочку завжди ховай
Подалі, Петрику, в кишеню.

При дітках їжі не виймай —
Іж з рукава або із жмені.

Цукеркою поласувать
Якщо захочеш, Петю-котик, —

Десь у куточок мусиш ставити
І непомітно кинуть в ротик...

...Петрусь давно вже став Петром,
Проте урок не забуває:

Тепер не тільки від чужих,
А й від батьків усе ховає.

Віктор ЧОРНОГОР.

с. Нова Прага,
Олександрійський район.

«ВІТЯКОВІ» ВІДПОВІДАЮТЬ

СОН СПРАВДИВСЯ

8 червня цього року Мірошник Омельку опублікував у «Вітрякові» свій не дуже приємний сон, що нібито його замість того аби напоїти кавою, силували до спиртного. Ну, та читач, мабуть, пам'ятає, що коїлось у кафе «Морозиво» на розі вулиць Леніна і Декабристів міста Кіровограда...

Думали-гадали Мірошники, що б ото означали ті сни, й нічого іншого не придумали, як запитати про це у компетентних осіб. Склали офіційні листи і стали чекати відповідей. Відповідей не забарилось.

Директор об'єднання ресторанів і доресторанів м. Кіровограда А. В. Туркіна відповіла: «Публікація в газеті обговорена на виробничому засіданні керівників ресторанів і в ко-

лективі кафе «Морозиво» від ресторану «Весна». Встановлено, що сон той ніякий не сон, а факт. Тому... Виконуючий обов'язки завідувача рестораном «Весна» Ю. І. Андришенко суворо вказано на слабкий контроль за діяльністю торгових точок.

Пішли в кафе «Морозиво» наводити порядок. Спиртні напої в кафе знято з реалізації. Збільшено асортимент морозива з різними наповнювачами. Для виготовлення і реалізації молочних і фруктових коктейлів встановле-

ний коктейль-змінювач «Вороніж». Кавоварка ремонтується.

А ось відповідь заступника начальника управління громадського харчування обласного центру Андреевої:

— Директорів об'єднання А. В. Туркіну вказано на відсутність належного контролю за роботою підприємств підприємств. Відповідно до вимог громадського харчування обласного центру постійно контролюватимуть спеціалісти управління.

силках нічого зробити. Бо немає асфальту. Куди, питає, він, той асфальт, дівається? А в нас же щодня копають тротуари Залатають і знову копають. Нинішні, наприклад, так біля ДЮСШ обласного центру. Копають всюди — зв'язків, ці, шляхових, комунальних. Бо коли упорядковувати вулиці, то забули, що там треба прокласти труби і протягти проводи. Копають на вулиці Напасава копають і в центрі Кіровограда. Копають і латають.

Куди ж «Вітряка» миттю відправився за адресою Справді, біля школи № 9 водії автомашин з іжаком поглядають на ями і обминають їх тротуаром. А біля будинку № 4, що на вулиці Бєлява, батьки

йдуть вулицю, несучи на головах і плечах своїх малюків. Далі будуватимуть дитсадок. То на майданчик з трьох сторін «тазують» багатотонні трощачі під'їзні шляхи.

А в центрі міста копають і латають... Де це такі неподобства, найкраще знають водії таксопарку і працівники швидкої медичної допомоги. У них на обличчях усі топки з ямами. От цікаво лише, чи ведеться такий облік в райвиконкомах міста?

М. КРОКУН.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 02425.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103

Зам. № 357. Тираж 58 500.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська преса»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.